

Derfor blev jeg biavler.

Min mors moster og morbror fungerede som mine bedsteforældre. De boede lige ved siden af hinanden i Kisserup. Hun dyrkede grøntsager, kartofler og jordbær og han holdt geder og avlede bier. Jeg var flere gange på sommerferie hos dem. Solen skinnede og der lugtede sødt og det summede lystigt – honning og voks dufter skønt i sommervarme - og det var spændende!

Jeg elsker at være ude i naturen, alt fra at slå græs, cykle ture i skoven, til at fiske, se på fugle, og erindringer om barndommens erfaringer med bier randt mig i hu. Jeg havde talt om det i mange år, og nu er vores børn flyttet hjemmefra, ja det er snart 10 år siden, og pensionen nærmer sig. så i 2011 meldte min hustru mig ind i DBF, og jeg begyndte på kursus.

At bier var så fængslende havde jeg alligevel ikke drømt om. Jeg synes om at have med bierne at gøre, at håndtere dem og fascineres af deres samfund. Det at bier på den ene side er individer, samtidig med at de på den anden side opfører sig som én organisme, er spændende. Jeg holder af de produkter bierne frembringer, honning, voks og propolis – det er naturens essens! Dertil kommer glæden ved det fællesskab, jeg har sammen med andre biavlere, der som jeg selv er glade for at tale om bier og for at indvi omverdenen i biernes mystik. Publikum møder os jo i almindelighed med nysgerrighed og oprigtig interesse.

At bier er kommet op i tiden på lige fod med bæredygtighed, nærhedsprincip og genbrug, er en anden historie, men biavl er en god historie der rammer tidsånden, så på den måde kan man som biavler på samme tid være både gammeldags og moderne. - Det gør det bestemt ikke dårligere at være biavler!

Thomas Skall